

TÜRJEI ZOLTÁN

Váróterem

Fehér ajtók tükrében sántikálás,
mankó, sóhajtás.
Ócska székeken gyereknyafogás,
tenyérbe helyezett fej, vég nélküli
táskában matatás, keresztrejtvény, mobilt nyomkodó ujjak
és falat meredten néző szemek.
Valaki létrával áthalad a folyosón,
majd egy másik, festékes vödörrel.
A díszlethez tartoznak.
Az állandó neszezésben,
ritkán nyíló ajtó mögül elhangzik egy-egy név.
Indul a következő óra.
A behívottak helyére újak jönnek.
A különbség észrevehetetlen.
Nem beszélnek. Néhányuknak
hang nélkül mozog a szája.
Diagnózisaikat szorongatják.
Csak, aki az ajtón kilép, annak más a ruhája.

Poétikus Arc

üres lap fölé hajol
recsegnek-ropognak a sorvégek
morfémák
gyűr, maszatol, fuldoklik
izmok feszülnek
jelzők súlya alatt
vérerek dagadnak

aztán csend
majd hirtelen felsír
és a vers
fölé hajol